

Cartea profetului Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană – Numărul treizeci și trei

Jeff Pippenger

2026-01-21

Numărul treizeci și trei

La legea duminicală, cei o sută patruzeci și patru de mii se întâlnesc profetic cu lucrătorii din ceasul al unsprezecelea. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt deja pecetluiți și atunci cheamă marea mulțime să iasă din Babilon și să ia poziție împreună cu ei pentru Sabatul zilei a șaptea. Judecata asupra casei lui Dumnezeu se încheie odată cu legea duminicală, iar judecata trece apoi la Neamuri, la marea mulțime — cealaltă turmă a lui Dumnezeu. Apocalipsa, capitolul șapte, identifică ambele grupuri, iar în pecetea a cincea martirii din Evul Întunecat întreabă: «Cât va mai dura până când Dumnezeu va judeca puterea papală pentru martiriul lor?» Li se spune să se odihnească în mormintele lor până când se va completa un al doilea grup de martiri ai persecuției papale, și li se dau haine albe. Marea mulțime din Apocalipsa, capitolul șapte, poartă haine albe, căci ea reprezintă al doilea grup de martiri ai persecuției papale în criza legii duminicale care vine în curând. Apocalipsa, capitolul șapte, și pecetea a cincea se referă la aceste două grupuri, la fel cum o fac și bisericile din Smirna și Filadelfia. Smirna îi reprezintă pe martirii măcelului papal final, iar Filadelfia pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

Petru este la ceasul al treilea în Cezareea lui Filip, iar după „șase zile”, nu șase ore, ar fi la pragul legii duminicale, care este ceasul al nouălea.

După șase zile, Isus i-a luat pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, deoparte. Și s-a schimbat la față înaintea lor: fața Lui a strălucit ca soarele, iar veșmintele Lui erau albe ca lumina. Și iată, li s-au arătat Moise și Ilie, care vorbeau cu El. Matei 17:1-3.

La legea duminicală, cei o sută patruzeci și patru de mii se întâlnesc, în mod profetic, cu marea mulțime. Ilie îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii care nu vor gusta moartea, iar Moise îi reprezintă pe cei care mor în Domnul. Ei stau alături de Hristos la momentul legii duminicale, acolo unde Hristos își unge împărăția slavei, așa cum și-a întemeiat împărăția harului la cruce. Dacă încă urmăriți raționamentul pe care îl prezentăm în legătură cu perioada de șase ore, de la ceasul al treilea până la al nouălea, atunci este necesar să vedeți ceva care constituie o ilustrare foarte specială.

Ceasul al treilea al Cezareei lui Filip este alfa omega-ului ceasului al nouălea al Cezareei Maritime. Identific faptul că nu peste șase ore, ci peste șase zile, Petru se află la Muntele Schimbării la Față, care, de asemenea, ilustrează istoria ce culminează în legea duminicală, care este ceasul al nouălea. Perioada de șase zile se aliniază cu perioada de șase ore, dar numai ca un fractal de la Cezareea la Cezareea. Ceea ce este foarte deosebit este că acest fenomen al unui fractal al istoriei, existent în

cadrul istoriei perioadei de șase ore, este exact ceea ce se întâmplă atunci când se ia în considerare perioada Cincizecimii. Cele șase ore de la moartea lui Hristos până la Cincizecime sunt un fractal al perioadei de la cruce până în anul 34 d.Hr., când s-a încheiat săptămâna sacră și Evanghelia a mers la Neamuri.

"Acum mândria și invidia au închis ușa în fața luminii. Dacă relatările aduse de păstori și de magi ar fi primit crezare, i-ar fi așezat pe preoți și pe rabini într-o poziție cât se poate de ingrată, infirmând pretenția lor de a fi exponenții adevărului lui Dumnezeu. Acești învățători erudiți nu s-ar fi coborât să fie instruiți de cei pe care îi numeau păgâni. Nu se putea, ziceau ei, ca Dumnezeu să-i fi trecut cu vederea, pentru a comunica cu păstori neștiutori sau cu Neamuri necircumcise. Au hotărât să-și arate disprețul față de relatările care îl tulburau pe regele Irod și întregul Ierusalim. Nici măcar nu s-au dus la Betleem să vadă dacă aceste lucruri erau întocmai. Și i-au făcut pe oameni să privească interesul față de Isus drept o agitație fanatică. Aici a început respingerea lui Hristos de către preoți și rabini. De aici, mândria și încăpățânarea lor au crescut până s-au transformat într-o ură înrădăcinată față de Mântuitorul. În vreme ce Dumnezeu deschidea ușa către Neamuri, conducătorii iudei închideau ușa pentru ei înșiși." Dorul veacurilor, 62.

În mijlocul săptămânii sacre, Hristos a fost răstignit. Trei ani și jumătate mai târziu, Ștefan a fost ucis cu pietre, iar Corneliu a trimis după Petru. La trei ani și jumătate după cruce, timpul de probă este definitiv încheiat pentru Vechiul Israel. Atunci Ștefan a privit spre cer și L-a văzut pe Hristos stând în picioare, ceea ce este simbolul închiderii timpului de probă din Daniel doisprezece, versetul unu. Ușa s-a închis pentru Vechiul Israel și s-a deschis pentru Neamuri.

În perioada de la moartea lui Hristos, la ceasul al nouălea, până la moartea lui Ștefan și la chemarea lui Petru, la ceasul al nouălea, Corneliu și Ștefan sunt doi martori că cele o mie două sute șaiszeci de zile profetice au fost împlinite. De la ceasul al nouălea al morții până la ceasul al nouălea al morții au fost 1.260 de zile profetice. Intervalul dintre ceasul al nouălea al morții și ceasul al nouălea al Cincizecimii identifică un fractal al celor 1.260 de zile, pe durata a cincizeci și două de zile.

Fractalul care a fost perioada Cincizecimii se află la începutul acelor 1.260 de zile, iar la sfârșitul acelor zile Petru este plasat profetic atât la ceasul al treilea, cât și la al nouălea în Cezareea. Cele două Cezaree reprezintă alfa și omega ale unei perioade profetice de șase ore. În cadrul perioadei profetice de șase ore a celor două Cezaree, Petru călătorește șase zile și ajunge la Muntele Schimbării la Față. Muntele reprezintă pecetluirea ce culminează la legea duminicală, locul în care biserica triumfătoare este înălțată deasupra tuturor munților. Acele șase zile reprezintă perioada de șase ore de la Cezareea la Cezareea și constituie un fractal în interiorul perioadei, după cum și perioada Cincizecimii a fost un fractal la începutul aceleiași perioade sacre.

Fractalul de început a fost o împlinire a sărbătorilor de primăvară asociate cu perioada Cincizecimii. Fractalul de încheiere, de la Cezareea lui Filip până la Muntele Schimbării la Față, este de asemenea legat profetic de Săptămâna Sfântă. Pe Munte, Tatăl a vorbit, așa cum făcuse la botezul lui Hristos și cum avea să mai facă chiar înainte de cruce. Tatăl a vorbit în mod audibil de trei ori de la începutul Săptămânii Sfinte până la cruce. O dată la botez, apoi pe Muntele Schimbării la Față, iar apoi a vorbit în umbra crucei care se apropia.

Crucea este omega celor 1.260 de zile care au început odată cu botezul Său. Botezul și crucea sunt jaloane specifice ale săptămânii sacre din Daniel nouă, identificând astfel Muntele Schimbării la Față ca parte a săptămânii sacre. Dacă cel dintâi și cel din urmă împlinesc jaloanele profeției săptămânii sacre, atunci jalonul din mijloc trebuie, din necesitate profetică, să facă la fel.

Botezul este primul înger; Muntele Schimbării la Față este al doilea, iar crucea este al treilea. Pe munte, Dumnezeu i-a identificat pe Moise și pe Ilie drept repere ale bisericii rămășiței. Aplicarea este încheată prin simbolul triplu al lui Petru, Iacov și Ioan. Au fost trei ocazii în care Isus i-a luat cu Sine pe Petru, Iacov și Ioan. Prima dată a fost învierea fiicei lui Iair, a doua a fost Schimbarea la Față, iar a treia, Ghetsimani. Prima dată, Petru, Iacov și Ioan au fost martori ai unei fecioare de doisprezece ani înviate.

Și s-a întâmplat că, atunci când Isus s-a întors, mulțimea L-a primit cu bucurie, căci toți Îl așteptau. Și iată, a venit un om cu numele Iair, care era mai-marele sinagogii; și, căzând la picioarele lui Isus, Îl ruga să vină în casa lui; căci avea o singură fiică, cam de doisprezece ani, și ea zăcea pe moarte. Iar pe când se ducea, mulțimile Îl îmbulzeau. Luca 8:40-42.

Numele Iair înseamnă „luminătorul” și „a fi luminos și glorios”. Dintre cele trei dăți când Petru, Iacov și Ioan au fost în mod exclusiv oaspeții lui Hristos, aceasta a fost prima, iar Iair îl reprezintă pe primul înger care luminează pământul cu slava sa. Fecioara de doisprezece ani îi reprezintă pe fecioarele care urmează să fie înviate ca cele o sută patruzeci și patru de mii. Hristos a ajuns la casa fiicei fecioare, după interacțiunea Sa cu o femeie care avea o curgere de sânge de doisprezece ani.

Și o femeie care avea de doisprezece ani o curgere de sânge, care își cheltuisese toată averea la doctori și nu putuse fi vindecată de niciunul, a venit pe la spate și s-a atins de poala hainei Lui; și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Luca 8:43, 44.

O fecioară în vârstă de doisprezece ani este identificată, iar apoi, în versetul următor, este identificată o femeie care are o scurgere de sânge de doisprezece ani. Femeia a avut scurgerea de sânge întreaga viață a fecioarei. Isus era pe punctul de a trece pe lângă femeia cu scurgere de sânge, pentru a ajunge la fiica fecioară. Femeia reprezintă solia primului înger, așa cum este reprezentată de solia către Laodiceea. Hristos era pe punctul de a învia și de a ridica la viață fecioara, iar femeia bolnavă, femeia laodiceană, mai avea încă o scurtă ocazie de a atinge Divinitatea. Un copil reprezintă ultima generație, iar Isus trece pe lângă o femeie bolnăvicioasă, Laodicea, pentru a ridica fecioara din zilele de pe urmă. Când fecioara este înviată, femeia fie a fost vindecată, fie a fost trecută cu vederea.

O caracteristică a primului înger este frica, iar frica este de două feluri.

Pe când încă vorbea, a venit cineva din casa mai-marelui sinagogii, zicându-i: Fiica ta a murit; nu-L mai osteni pe Învățătorul. Iar Iisus, auzind, i-a răspuns, zicând: Nu te teme; numai crede și ea va fi tămăduită. Luca 8:49, 50.

Apoi Petru, Iacov și Ioan intră în odaia în care învierea, simbolizată prin botezul lui Hristos, a reprezentat împuternicirea primului și a celui de-al treilea înger. Muntele Schimbării la Față este a doua oară când Petru, Iacov și Ioan sunt martori. Muntele Schimbării la Față este al doilea înger,

iar când Hristos i-a luat pe aceiași ucenici în Ghetsimani, aceasta a reprezentat al treilea înger. La a doua treaptă, pe Muntele Schimbării la Față, există o „dublare”, deoarece reperul Muntelui este cel din mijloc al celor trei ocazii în care Tatăl a vorbit. Prima a fost la botezul Său, care corespunde învierii fecioarei de doisprezece ani, a doua a fost Muntele, iar a treia a fost chiar înainte de cruce. Cele trei ocazii în care Tatăl a vorbit și cele trei ocazii în care cei trei ucenici au mers deoparte cu Isus sunt legate între ele prin faptul că al doilea reper, în ambele linii, este Muntele Schimbării la Față.

Iar când a intrat în casă, n-a îngăduit nimănuui să intre cu El, afară de Petru, Iacov și Ioan, și de tatăl și de mama copilei. Și toți plângeau și o jeleau; dar El a zis: „Nu plângeți; n-a murit, ci doar me.” Și L-au luat în răs, știind că murise. Iar El i-a scos pe toți afară, a apucat-o de mână și a chemat, zicând: „Copilă, scoală-te.” Și i s-a întors duhul și îndată s-a ridicat; și El a poruncit să i se dea să mănânce. Părinții ei s-au minunat; dar El le-a poruncit să nu spună nimănuui ce se făcuse. Luca 8:51-56.

Petru, Iacov și Ioan îl văd pe primul înger la învierea fecioarei, care fusese adormită, precum Lazăr. Când s-a trezit, s-a ridicat îndată și i s-a dat hrană. Când Ilie și Moise sunt înviați în Apocalipsa unsprezece, se ridică îndată, iar apoi Duhul Sfânt este turnat fără măsură, reprezentând hrana fecioarei. Schimbarea la Față pe munte a avut loc la șase zile după Cezareea lui Filip, cu excepția relatării lui Luca.

Și s-a întâmplat că, cam la opt zile după aceste cuvinte, i-a luat cu Sine pe Petru, pe Ioan și pe Iacov și S-a suit pe un munte ca să Se roage. Și, pe când Se ruga, înfățișarea feței Lui s-a schimbat, iar veșmântul Lui a devenit alb și strălucitor. Și iată, vorbeau cu El doi bărbați, care erau Moise și Ilie. Luca 9:28-30.

Matei și Marcu afirmă amândoi în mod categoric „după șase zile”, iar Luca spune „cam opt zile”. Autorii biblici au folosit două modalități de socotire a timpului: una numită incluzivă și cealaltă exclusivă. La prima vedere ar putea părea contradicții, dar faptul că Luca a spus „cam” arată că el vorbea în termeni incluzivi, iar când Matei și Marcu spun „după șase zile”, ei arată că socoteau zile întregi, și nu ziua care a început perioada de opt zile, nici ziua care a încheiat perioada de opt zile. Această diferență produce două simboluri numerice ale aceleiași perioade; unul este numărul opt, iar celălalt sunt cele șase zile.

Ceea ce se stabilește prin cele două mărturii referitoare la perioada de șase sau opt zile, din Cezareea lui Filip și de pe Muntele Schimbării la Față, este că, în perioada când Hristos îi pecetluiește pe cei o sută patruzeci și patru de mii, numărul opt reprezintă cele opt suflete din Arca lui Noe, iar șase reprezintă a șasea biserică, Filadelfia, care este destinată să fie biserica ce este a opta, adică dintre cele șapte. Aceștia sunt transformați în a opta în timpul proslăvirii lui Moise, Ilie și Hristos. Proslăvirea pe munte este, de asemenea, tipificată de proslăvirea pe munte din istoria lui Moise.

Când Moise s-a suit pe munte, a luat cu sine șaptezeci de bătrâni și pe Iosua.

Atunci s-au suit Moise, Aaron, Nadab și Abihu și șaptezeci dintre bătrânii lui Israel. Și au văzut pe Dumnezeu lui Israel; iar sub picioarele Lui era ca o lucrare de pavaj din piatră de

safir, și ca însuși cerul în limpezimea lui. Iar asupra mai-marilor fiilor lui Israel nu și-a întins mâna; de asemenea, au văzut pe Dumnezeu și au mâncat și au băut. Și Domnul a zis lui Moise: Suie-te la Mine pe munte și rămâi acolo; și îți voi da table de piatră, o lege și porunci pe care le-am scris, ca să le înveți.

Iar Moise s-a ridicat, împreună cu slujitorul său, Iosua; și Moise s-a suit pe muntele lui Dumnezeu. Și a zis bătrânilor: Așteptați-ne aici până când ne vom întoarce la voi; și, iată, Aaron și Hur sunt cu voi; dacă cineva are vreo chestiune de rezolvat, să vină la ei.

Și Moise s-a suit pe munte, și un nor a acoperit muntele. Și slava Domnului a rămas peste muntele Sinai, iar norul l-a acoperit șase zile; iar în ziua a șaptea El l-a chemat pe Moise din mijlocul norului. Iar arătarea slavei Domnului era, în ochii fiilor lui Israel, ca un foc mistuitor pe vârful muntelui. Și Moise a intrat în mijlocul norului și s-a suit pe munte; și Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Exodul 24:9-18.

Prima solie îngerească a fost învierea fiicei lui Iair, în corespondență cu botezul lui Hristos. Apoi, după șase zile, a urmat Muntele Schimbării la Față, care este al doilea înger; acesta a condus la cruce, care este al treilea înger. În calitate de al doilea înger, Muntele are o mărturie dublă, în sensul că rostirea Tatălui pe Munte se leagă de o a doua linie dintre cele trei. Cele trei dăți când Petru, Iacov și Ioan au fost invitați exclusivi ai lui Hristos, și cele trei dăți când Tatăl a vorbit, ambele identifică a doua manifestare a glasului Tatălui; iar a doua oară când Isus i-a luat pe Petru, Iacov și Ioan a fost pe Muntele Schimbării la Față. Al doilea jalon al Muntelui are o mărturie dublă, prin glasul Tatălui și prin cei trei ucenici, căci a doua solie identifică întotdeauna o „dublare”.

Intervalul de șase ore dintre jertfele de seară și de dimineață este reprezentat de cele șase zile menționate de Matei și Marcu, între Cezareea lui Filip și Munte; iar acestea sunt reprezentate de cele șase zile ale lui Moise, până când el este chemat în nor în ziua a șaptea.

Linia începe cu timpul de așteptare al celui de-al doilea înger, când Moise îi instruește pe cei șaptezeci de bătrâni să „aștepte” până la întoarcerea lui. Primele șase zile din linie sunt izolate, dar fac totuși parte din ansamblul celor 46 de zile. Cele șase zile constituie o perioadă care conduce la a treia încercare, reprezentată de patruzeci de zile. Cele 46 de zile simbolizează templul; cele șase zile sunt cele șase ore de la moartea lui Hristos până la Cincizecime, cele șase ore de la răstignirea Sa până la moartea Sa, cele șase ore de la Cezareea la Cezareea și cele șase ore ale lui Petru din odaia de sus până la templu. Moise primește Legea legământului și instrucțiunile cu privire la modul în care să ridice templul. Deși Biblia afirmă că nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu, bătrânii „L-au văzut pe Dumnezeul lui Israel”. Slăvirea lui Dumnezeu pe munte, împreună cu Moise și bătrânii, a prefigurat slăvirea de pe Muntele Schimbării la Față. Ambele cuprind perioada de șase zile. Linia lui Moise include timpul de așteptare al celui de-al doilea înger și întregile patruzeci și șase de zile care reprezintă templul. Cele patruzeci de zile în care a primit Legea reprezintă pecetluirea.

Petru se afla la Cezareea lui Filip la ceasul al treilea, pe drum spre Cezareea Maritimă la ceasul al nouălea, iar în șase până la opt zile se află la Munte, zăbovind împreună cu cei șaptezeci de bătrâni ai lui Moise, când i se arată o vedenie a Domnului preaslăvit, întocmai cum a făcut Daniel în

capitolul zece. Daniel L-a văzut pe Domnul față în față, la fel ca Ghedeon și cei șaptezeci de bătrâni. Muntele Schimbării la Față este locul unde mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii este transformată în mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Ei devin a opta biserică, care este a șasea biserică; astfel vedem șase zile și opt zile.

Cele șase ore de la răstignire până la moartea Sa, cele șase ore ale Cincizecimii, cele șase ore de la Cezareea la Cezareea, cele șase zile până la Muntele Schimbării la Față și cele șase zile ale lui Moise care au dus la cele patruzeci de zile reprezintă aceeași linie. Între Cezareea lui Filip, care este Panium, și legea duminicală, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți. Acea pecetluire provoacă o divizare.

Și eu, Daniel, am văzut singur vedenia: căci oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia; dar o mare groază a căzut peste ei, încât au fugit ca să se ascundă. Daniel 10:7.

Moise s-a despărțit de bătrâni când a spus: „Așteptați-ne aici până ce ne vom întoarce la voi.” Moise s-a despărțit de cei șaptezeci în timpul zăbovirii, iar șaptezeci de săptămâni reprezintă un timp de probă pentru poporul vechiului legământ. Când s-a încheiat a șaptezecă săptămână, iar acea a șaptezecă săptămână a fost săptămâna sfântă în care Hristos a întărit legământul cu mulți, Hristos S-a despărțit pe deplin de poporul vechiului legământ. Perioada în care poporul vechiului legământ își putea rezolva problema scurgerii de sânge, care, pentru ei, era credința că erau mântuiți prin sângele lui Avraam, s-a încheiat, iar fecioara de doisprezece ani a fost înviată spre slujire. De îndată ce a început timpul zăbovirii, Moise a primit legea legământului și instrucțiunile privind zidirea templului.

Atunci când Petru, Iacov și Ioan se aflau pe Munte, pecetluirea poporului lui Dumnezeu și înălțarea lui ulterioară ca un stindard îl reprezintă pe acel popor al legământului drept templul celor o sută patruzeci și patru de mii. Lucrătorii de la ceasul al unsprezecelea sunt apoi uniți cu acel templu.

Așa zice Domnul: Păziți judecata și faceți dreptate; căci mântuirea Mea este aproape să vină și dreptatea Mea este gata să se arate. Fericit este omul care face aceasta și fiul omului care se ține de ea; care păzește sabbatul ca să nu-l pângărească și își ferește mâna de a face orice rău. Să nu zică nici fiul străinului, care s-a alipit de Domnul: „Domnul m-a despărțit cu totul de poporul Său”; nici eunucul să nu zică: „Iată, sunt un copac uscat.” Căci așa zice Domnul cu privire la eunucii care păzesc sabbatele Mele, care aleg cele ce Îmi plac și se țin de legământul Meu: și lor le voi da, în casa Mea și în lăuntrul zidurilor Mele, un loc și un nume mai bun decât al fiilor și al fiicelor; le voi da un nume veșnic, care nu va fi șters. Și fiii străinului, care se alipesc de Domnul ca să-I slujească și să iubească numele Domnului, ca să fie slujitorii Lui, toți cei care păzesc sabbatul ca să nu-l pângărească și se țin de legământul Meu, pe aceștia îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și îi voi face să se bucure în casa Mea de rugăciune; arderile de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci casa Mea se va chema casă de rugăciune pentru toate popoarele.

Domnul Dumnezeu, Cel ce adună pe izgoniții lui Israel, zice: Voi mai aduna la el și pe alții, pe lângă cei adunați la el. Isaia 56:1-8.

Petru, Iacov și Ioan, precum și Moise, îi reprezintă pe „izgoniții lui Israel”, care sunt alungați de frații lor care i-au urât.

Așa zice Domnul: Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul așternutul picioarelor Mele: unde este casa pe care Mi-o zidiți voi? Și unde este locul odihnei Mele?

Toate aceste lucruri mâna Mea le-a făcut, și toate acestea au luat ființă, zice Domnul; dar spre acesta Îmi voi îndrepta privirea: spre cel sărac și cu duhul zdrobit, care tremură la Cuvântul Meu. Cel ce junghie un bou este ca și cum ar ucide un om; cel ce jertfește un miel, ca și cum ar tăia gâtul unui câine; cel ce aduce un prinos, ca și cum ar aduce sânge de porc; cel ce arde tămâie, ca și cum ar binecuvânta un idol. Da, ei și-au ales căile lor, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu voi alege amăgirile lor și voi aduce peste ei spaimile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au auzit, ci au făcut răul înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.

Ascultați cuvântul Domnului, voi, cei ce vă cutremurați la cuvântul Lui; frații voștri, care v-au urât, care v-au izgonit din pricina Numelui Meu, au zis: Să fie Domnul slăvit; dar El Se va arăta spre bucuria voastră, iar ei vor fi rușinați. Isaia 66:1-5.

Cuvântul „bucurie” apare de nenumărate ori și în felurite moduri în Scripturi, la fel ca și cuvântul „rușine”. În contextul mesajului lui Petru, preluat din Cartea lui Ioel, opoziția dintre rușine și bucurie constituie un paralelism, asemenea opozițiilor înțelepților și nebunilor sau grâului și neghinei. Rușinea și bucuria îi reprezintă, în contextul lui Ioel, pe cei care au untdelemnul, adică solia ploii târzii, în contrast cu cei care nu-l au. Numai când vezi acest detaliu poți ajunge la înțelesul mai adânc al cuvintelor: „Frații voștri care v-au urât, care v-au alungat din pricina Numelui Meu.” Acei frați sunt aceia care, în Spalding și Magan, paginile unu și doi, sunt „advenșiții nominali, ca Iuda”, care „ne vor trăda catolicilor”, „căci ne-au urât din pricina Sabatului, pentru că nu l-au putut combate”. Frații voștri care vă urăsc vă alungă din pricina mesajului despre Sabatul țării, „Moise de șapte ori”, care nu poate fi combătut. Ideea aici este că ești alungat în urma unei dispute doctrinare, a unei dezbateri, cum o numește Isaia, iar dezbaterea doctrinară este solia ploii târzii.

Ioel numește acel mesaj „vin nou”, iar dacă ai acel mesaj, ai bucurie. Dacă nu-l ai, te trezești precum bețivii lui Ioel, ca să constați că vinul nou ți-a fost luat din gură. În acel moment ești, în mod profetic, „rușinat”. Clasa care are untdelemnul are bucurie, iar clasa care nu are untdelemn este rușinată. Untdelemnul este, de asemenea, vin nou și este asociat cu bucuria. De aceea spune Isaia: „Ascultați cuvântul Domnului.” O clasă alege să audă, iar cealaltă nu ia aminte la sunetul trâmbiței. Isaia identifică în mod specific clasa care aude, când spune: „Voi, cei ce tremurați la cuvântul Lui.” Domnul îi adună pe cei care au fost excluși din pricina mesajului care a sosit la 11 septembrie, iar la legea duminicală El îi adună pe famenii lui Isaia, care sunt reprezentați ca arbori uscați. Dacă vor îmbrățișa legământul, nu vor mai fi despărțiți de muntele sfânt al lui Dumnezeu.

Un famen sau un pom uscat reprezintă moartea. Un famen nu poate procrea, iar un pom uscat este lipsit de viață. Promisiunea este că, dacă acei dintre Neamuri, sau lucrătorii din ceasul al unsprezecelea, vor accepta legământul pe care îl reprezintă Sabatul, vor avea fii și fiice. Mai întâi

El îi adună pe izgoniții lui Israel, apoi pe acești izgoniți îi înalță ca un stindard și apoi Își adună cealaltă turmă. Prima și a doua adunare reprezintă perioada de la 11 septembrie până la legea duminicală, când Duhul Sfânt stropește, și, de asemenea, perioada de la legea duminicală până când Se ridică Mihail și ploaia târzie este turnată fără măsură. În ambele perioade, ploaia târzie este o solie care, dacă o ai, aduce bucurie, iar dacă nu o ai, aduce rușine.

Evanghelia după Matei este împărțită în trei linii, care îi reprezintă pe cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Fiecare dintre cele trei linii conține, de asemenea, fractali ai celor trei îngeri. A doua linie, de la capitolul unsprezece până la capitolul douăzeci și doi, constituie centrul, căci ea îl reprezintă pe al doilea înger, care este poziționat între primul și al treilea. Evanghelia după Matei este ea însăși o linie centrală, atunci când considerăm capitolele unsprezece până la douăzeci și doi în contextul capitolelor legământului din Geneza și Apocalipsa.

Centrul celor douăsprezece capitole ale legământului este la Matei, iar axa centrală a celor trei linii ale lui Matei se află în aceleași douăsprezece capitole. Centrul acelor douăsprezece capitole este pecetuirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel punct central este reprezentat de trei versete, care se aliniază cu cele trei versete centrale din cele douăsprezece capitole ale legământului din Geneza și Apocalipsa.

Petru este punctul central al punctului central al punctului central, și el reprezintă mireasa creștină cea dintâi și cea de pe urmă. Aceasta este semnătura lui Alfa și Omega. Palmoni și-a pus semnătura Sa asupra schimbării numelui lui Petru, când a conceput enigma numelui lui Petru în limba engleză. Isus i-a vorbit lui Petru în ebraică, iar convorbirea a fost consemnată în greacă și apoi redată în engleză. În engleză, Palmoni l-a numit pe Peter folosind a șaisprezecea literă a alfabetului englez, urmată de a cincea, urmată de a douăzecea, urmată de a cincea, urmată de a optsprezecea, știind pe deplin că, atunci când El, ca Palmoni, a creat numele care avea să treacă din ebraică în greacă și apoi în engleză, a rânduit de asemenea ca numele englezesc să permită o enigmă a înmulțirii acelor cinci litere pentru a ajunge la numărul o sută patruzeci și patru de mii. Palmoni, care este de asemenea Cel dintâi și Cel de pe urmă, a rânduit ca prima dintre acele cinci și ultima dintre cele cinci litere englezești care alcătuiesc numele Peter să fie a șaisprezecea și a optsprezecea literă, căci numele Peter avea să apară în Matei 16:18.

După toate acestea despre Petru, trebuie totuși să abordăm "raportul de aur". Raportul de aur este reprezentat de Matei 16:18, întrucât raportul este 1,618. Raportul de aur este asociat cu fractalii naturii, iar când Palmoni îl situează pe Petru la Matei 16:18, Palmoni identifică faptul că cheia profetică care este pusă pe umărul lui Eliakim în Isaia 22:22, precum și cheile profetice care îi sunt date lui Petru și Bisericii în pasajul respectiv, includ fractali profetici.

De la Cezareea lui Filip, la ceasul al treilea, până la Cezareea Maritimă, la ceasul al nouălea, reprezintă un fractal al ceasului al treilea, când Hristos a fost răstignit, până la ceasul al nouălea, când Corneliu a trimis după Petru. Perioada Cincizecimii, de la ceasul al treilea al răstignirii până la Petru în templu, la Cincizecime, la ceasul al nouălea, este un fractal al celor 1.260 de zile de la cruce până la Corneliu. Cele trei dăți când Tatăl a vorbit constituie un fractal al celor trei îngeri, la fel ca și cele trei dăți când Iisus i-a luat numai pe Petru, Iacov și Ioan. Informația profetică ce este

codificată în versetele în care Petru îi ilustrează pe cei o sută patruzeci și patru de mii este la fel de profundă ca oricare adevăr care a existat vreodată, și totuși nu l-am plasat încă pe Petru la Panium în Daniel unsprezece.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Petru, apostol al lui Isus Hristos, către străinii împrăștiați în Pont, Galatia, Cappadocia, Asia și Bitinia, aleși după preștiința lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea Duhului, spre ascultare și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite. Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Lui îndurare, ne-a născut din nou, spre o nădejde vie, prin învierea lui Isus Hristos din morți, spre o moștenire nepieritoare, neîntinată și neveștejitoare, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremea de pe urmă.

Întru aceasta vă bucurați mult, deși acum, pentru o vreme, dacă este cu trebuință, sunteți întristați prin felurite ispite, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai de preț decât aurul pieritor — deși acesta este lămurit prin foc — să se afle spre laudă și cinste și slavă la arătarea lui Isus Hristos; pe Care, fără să-L fi văzut, Îl iubiți; întru Care, deși acum nu-L vedeți, totuși, crezând, vă bucurați cu o bucurie negrăită și plină de slavă, dobândind sfârșitul credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.

Despre această mântuire au cercetat și au căutat cu stăruință prorocii, care au prorocit despre harul ce avea să vină asupra voastră, cercetând în ce sau în ce fel de vreme arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, când mărturisea mai dinainte patimile lui Hristos și slava care avea să urmeze. Lor li s-a descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau cu aceste lucruri, care acum v-au fost vestite prin cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer, lucruri în care îngerii doresc să privească.

De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și nădăjduiți până la capăt în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos; ca niște copii ascultători, nu vă conformați poftelor de odinioară, din vremea neștiinței voastre; ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, fiindcă este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.”

Și dacă Îl chemați pe Tatăl, care, fără părtinire, judecă după fapta fiecăruia, petreceți în frică vremea pribegiei voastre aici, știind că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul vostru deșert de viețuire, moștenit de la părinți; ci cu sângele scump al lui Hristos, ca al unui miel fără prihană și fără pată; El, într-adevăr, a fost rânduit mai înainte de întemeierea lumii, dar a fost arătat în vremurile din urmă pentru voi, care, prin El, credeți în Dumnezeu, Cel ce L-a înviat din morți și I-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu. De vreme ce v-ați curățit sufletele prin ascultarea de adevăr, prin Duhul, spre o dragoste neprefăcută de frați, iubiți-vă unii pe alții, cu înflăcărare, dintr-o inimă curată; fiind născuți din nou, nu din sămânță pieritoare, ci din nepieritoare, prin cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și rămâne în veac. Căci orice trup este ca iarba și toată slava omului ca floarea ierbii. Iarba se usucă, iar floarea ei cade; dar cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este cuvântul care v-a fost vestit prin Evanghelia. 1 Petru 1:1-25.